

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ίστωμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

΄Ηχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ίωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον, οἵς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζομεν σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζοντες Παρθένον ἀγνήν.

Ἐξ Ἄννης σήμερον ράβδος, φυτὸν θεόσδοτον, ἡ Θεοτόκος ἔφυ, σωτηρία ἀνθρώπων, εξ ἣς ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργός, γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν τοῦ Ἀδὰμ ἐκκαθαίρει ως ἀγαθός, πᾶσαν λύμην ἀγαθότητι.

Ἡθεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ, Ίωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Ἡ πρώην ἄγονος χώρα, γὴν καρποφόρον γεννᾷ, καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἄγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει, θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρί, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα... Καὶ νύν... Ήχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί, δεῦτε ύποδέξασθε πόθω, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεάς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βάτον τοῦ αὐλοῦ πυρός, καὶ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

΄Ηχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Γόνος Ίωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοὶς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἀπαντας.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἵδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Ὥρος ως ἀληθῶς, κατάσκιον ἐδείχθη, ἡ στείρωσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοὶς δεδώρηται.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Τῆξασα τὰ δεσμά, στειρώσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προῆλθε τοὶς ἀνθρώποις, τὴν ἄφεσιν βραβεύοντα.

Δόξα... Καὶ νύν... Όμοιον

Ἴωμεν οἱ πιστοί, δοξάζοντες τὴν Κόρην, ἐτέχθη γὰρ ἐκ στεῖρας, τὴν στειρωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς

δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τοῦ Μακάριος ἀνήρ, τὴν α' στάσιν. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ίστῶμεν Σπίχους σ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ὕχος πλ. β' Σεργίου

Σήμερον, ὁ τοὶς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἄγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν, ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν, ἐξ ἀκάρπου γὰρ ῥίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοί.

Ο αὐτὸς

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί, ἵδου γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε, καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον τοῦ Ιερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Εἰ καὶ θείω βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν, ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός, ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθῶν κεκλεισμένην διεφύλαξε, καὶ πάντας σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοὶς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ο αὐτὸς

Στεφάνου Ἄγιοπολίτου

Σήμερον στειρωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται, Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἣς τὰ ἐπίγεια, τοὶς οὐρανοὶς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρὰς τὰ προοίμια, σήμερον ἔπνευσαν αὖται, σωτηρίας προάγγελοι, ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται στείρωσις, ἡ γὰρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευούσης μετὰ τόκου τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἣς τὸ ἀλλότριον οἰκειοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοὶς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα τίκτει θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας, δι' ἣς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἄλητον.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ο αὐτὸς Σεργίου

Σήμερον, ὁ τοὶς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἄγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν, ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανούς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν, ἐξ ἀκάρπου γὰρ ῥίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοί.

Εἴσοδος τὸ Φῶς ιλαρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγγωσμα

(Κέφ. 28, 10-17)

Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν. Καὶ ἀπήντησε τόπω, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ, ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἐθηκεπρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἴδου κλῖμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἷς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ οἱ Ἀγγελοὶ τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Οἱ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ, ἡ γῇ, ἐφ' ἣς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα

σου ώσει ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἴδου ἐγὼ εἰμὶ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σὲ ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὐχ ἐὰν πορευθής, καὶ ἐπιστρέψω σὲ εἰς τὴν γὴν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω, ἔως τοῦ ποιῆσαι μὲ πάντα ὅσα ἐλάλησά σοί. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακὼβ ἐκ τοῦ ὑπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν. Ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἥδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν. Ως φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἐστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

**Προφητείας, Ἱεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 43, 27 & 44, 1-4)**

Ἐσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὄγδοης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὄλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος (**μδ' 1**). Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεῦσε ται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον καὶ ἴδου πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

**Παροιμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κέφ. 9, 1-11)**

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν ἔαυτὴ οἶκον καὶ ὑπῆρισε στύλους ἐπτά. Ἔσφαξε τὰ ἔαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν ἔαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἔαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἔαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοὶς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει, ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἔαυτῶν ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἔαυτόν, (οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῶν ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ Ἁγίων, σύνεσις, (τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς), τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

**῾Ηχος α'
Στεφάνου Ἀγιοπολίτου**

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν, ἴδου γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων, Μήτηρ καὶ Παρθένος, καὶ δοχεῖον Θεοῦ, ἐκ στεῖρας γεννηθῆναι προέρχεται, ἄνθος ἐκ τοῦ Ἱεσσαί, καὶ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ράβδος ἐβλάστησεν, Εὐφραινέσθω Ἄδαμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Εὔα ἀγαλλιάσθω χαίρουσα, ἴδου γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἄδαμ, τὴν θυγατέρα καὶ ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς, Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἣς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἀδου ἐλευθερωθήσομαι, Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ κρούων τὴν κινύραν, καὶ εὐλογείτω τὸν Θεόν, ἴδου γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

῾Ηχος β'

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί, δεῦτε ὑποδέξασθε πόθω, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεάς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βᾶτον τοῦ ἀϋλου πυρός, τοῦ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτὸς Ἀνατολίου

Τις ὁ ἥχος τῶν ἑορταζόντων γίνεται; Ἰωακεὶμ καὶ Ἀννα πανηγυρίζουσι μυστικῶς, Συγχάρητε ἡμῖν λέγοντες, Ἄδαμ καὶ Εὔα σήμερον, ὅτι τοὶς πάλαι παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπὸς εὐκλεέστατος ἡμῖν ἐδόθη, ἡ θεόπαις Μαρία, ἀνοίγουσα τούτοις πᾶσι τὴν εῖσοδον.

Ο αὐτὸς

Ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα, Θεοῦ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἀννης ἡγλαϊσμένης, τῆς ἀϊδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος, δι' ἣς ἵταμός Ἀδης καταπεπάτηται, καὶ παγγενὴ Εὔα ἐν ἀσφαλεῖ ζωὴ εἰσοικίζεται, ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν, Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς

κοιλίας σου εύλογημένος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

**„Ηχος πλ. δ'
Σεργίου Αγιοπολίτου**

Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἔορτῆς ἡμῶν σαλπίσωμεν, πνευματικὴ κιθάρα, ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς τὸ σκότος λύουσα, τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὔας ἡ ἀνάκλησις, τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγή, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγή, δι' ἣς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν, καὶ βοήσωμεν αὐτὴ σὺν τῷ Γαβριήλ οἱ πιστοί, Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ, χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά. Ιδιόμελα.

„Ηχος δ' Γερμανοῦ Πατριάρχου

Ἡ παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἀννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος, ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αὐτῆς ταὶς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἵδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Δι' Ἀγγέλου προρρήσεως, γόνος πάντεπτος, ἐξ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἀννης τῶν δικαίων, σήμερον προϊλθες Παρθένε, οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηγνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε, κατάρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἡ ἀντίδοσις, Διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἴτησαι, καὶ ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἀννα, σήμερον χείρας κροτείτω φαιδρώς, λαμπροφορείτω τὰ ἐπίγεια, βασιλεῖς σκιρτάτωσαν, ιερεῖς ἐν εὐλογίαις εὐφραινέσθωσαν, ἔορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος, ἰδοὺ γὰρ ἡ Βασίλισσα καὶ ἄμωμος νύμφη τοῦ Πατρός, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ιεσσαὶ ἀνεβλάστησεν, Οὐκ ἔτι γυναῖκες ἐν λύπαις τέξονται τέκνα, ἡ χαρὰ γὰρ ἐξήνθησε, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ πολιτεύεται, Οὐκ ἔτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακεὶμ ἀποστρέφονται, οἱ θρῆνος γὰρ τῆς Ἀννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοὶ λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτὸς Ἰσραὴλ, ἰδοὺ γὰρ δέδωκέ μοὶ Κύριος, τὸ ἔμψυχον παλάτιον τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, εἰς κοινὴν εὐφροσύνην καὶ χαράν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Δόξα... Καὶ νῦν... „Ηχος δ'
Σεργίου Αγιοπολίτου**

Δεῦτε ἄπαντες πιστοί, πρὸς τὴν Παρθένον δράμωμεν, ἰδοὺ γὰρ γεννᾶται, ἡ πρὸ γαστρὸς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἡ τοῦ Ααρὼν βλαστήσασα ῥάβδος, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ιεσσαί, τῶν Προφητῶν τὸ κύρωγμα, καὶ τῶν δικαίων, Ἰωακεὶμ καὶ Ἀννης τὸ βλάστημα, Γεννᾶται τοίνυν, καὶ ὁ κόσμος σύν αὐτῇ ἀνακαινίζεται, Τίκτεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται, ὁ ναὸς ὁ ἄγιος, τὸ τῆς θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὅργανον, ὁ βασιλικός θάλαμος, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον, ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Απολυτίκιον „Ηχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ὁχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ**

Ἀναβόησον Δαυΐδ, τὶ ὥμοισέ σοὶ ὁ Θεός; Ἄ μοι ὥμοισε φησί, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἵδού, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δοὺς τὴν Παρθένον, ἐξ ἣς ὁ πλαστουργός, Χριστός ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεύς, ἐπὶ τοῦ θρόνου μου, καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Σπιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἐκ τῆς ρίζης Ἱεσσαί, καὶ ἐξ ὅσφύος τοῦ Δαυΐδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται, ἡ σύμπασα καὶ θεουργεῖται, Συγχάρητε ὅμοιον, ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ, αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἔθνῶν, Ἰωακεὶμ εὐφραίνεται, καὶ Ἀννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὸν Πολυέλεον

**Κάθισμα Ὁχος πλ. δ'
Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς**

Ἄγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω, ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῇ ἐτέχθη, ἡ Θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας, Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, Ράβδος λέγων ἐτέχθη μοί, ἐξ ἣς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυΐδ, Ὁντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ὁχου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ μὲ πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦν, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἄγιο Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τὴ τριαδικὴ Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιο Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἀπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ὁχος δ'

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεά.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἀναστάσα Μαριάμ ἐπορεύθη...

Δόξα... Ταὶς τῆς Θεοτόκου...
Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

**Τὸ Ἰδιόμελον
Ὕχος δ' Γερμανοῦ Πατριάρχου**

Ἡ παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἀννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος, ἡτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αὐτῆς ταὶς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταὶς ψυχαὶς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Κανόνες τοῦ Κυρίου Ἰωάννου μετὰ τῶν Είρμῶν εἰς ἡ καὶ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Τροπάρια εἰς ζ'.

Ο Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωάννου

Ωδὴ α' Ἡχος β'
Ο Είρμος

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Δεῦτε πιστοί, Πνεύματι θείω γηθόμενοι, τὴν ἐξ ἀκάρπου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὅμνοις τιμήσωμεν.

Χαῖρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὅμνοις δοξάζομεν.

Ἡ τῆς ζωῆς, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ἣς βροτοὶ ἀνάκλησιν, τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Ἀδου εὐρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὅμνοις δοξάζουσιν.

Ο Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου.

Ωδὴ α' Ἡχος πλ. δ'
Ο Είρμος

«Τῷ συντρίψαντι πολέμους, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, καὶ διαβιβάσαντι, τὸν Ἰσραὴλ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ως λυτρωτὴ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται».

Χορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραινέσθω καὶ Δαυΐδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, προῆλθε ράβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Ἡ Αγία τῶν Ἅγιων, ἐν ἀγίῳ ἰερῷ βρέφος ἀνατίθεται, ἀνατραφῆναι ἐκ χειρὸς Ἅγγελου, πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἀννα, ἀλλ' οὐκ ἀτεκνος Θεῷ, ἥδη γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγνῆς Παρθένου Μήτηρ, ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Σὲ τὴν ἀσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸ ἔριον Χριστῷ, μόνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαγοῦσαν, τὴν ἡμῶν οὐσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἀννης τικτομένην σε, ὅμνοις γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία ἄναρχα δοξάζω, τρία ἄγια ὄμνω, τρία συναϊδία, ἐν οὐσιότητι μιὰ κηρύττω, εἰς γὰρ ἐν Πατρὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίς ἔώρακε παιδίον, ὁ οὐκ ἔσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ἡ ποῦ τεθέαται παρθένος Μήτηρ; Ὄντως ὑπὲρ ἔννοιαν ἀμφότερα, Θεογεννῆτορ ἀγνή.

Καταβασία

«Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοὶς ἄρμασι κροτήσας ἥνωσεν, ἐπ' εὔρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὅπλον, διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται».

Ωδὴ γ' Ο Είρμος

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς

καρδίας ήμῶν τῶν ὑμνούντων σέ».

Ἀμέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν ήμῶν.

Ο πᾶσι τὴν ζωὴν πηγάζων Κύριος, ἐκ στεῖρας προήγαγε τὴν Παρθένον, ἵν εἰσδύναι κατηξίωσε, μετὰ τόκου φυλάξας ἀδιάφθορον.

Τῆς Ἀννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ως Θεοτόκον ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ βοήθειαν.

Είρμὸς ἄλλος

«Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη τὸ κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου».

Εὐλογημένη ἡ κοιλία σου σώφρων Ἄννα, καρπὸν γὰρ ἤνθησε παρθενίας, τὴν ἀσπόρως τὸν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκοῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Σὲ μακαρίζει Ἀειπάρθενε πᾶσα κτίσις, ἐξ Ἀννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ρίζης Ἰεσταὶ ράβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Σὲ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἀννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντας εὐφραίνει σήμερον.

Ἀνατραφεῖσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἅγιων, Παρθένε ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κυήσασα.

Δόξα...

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἄναρχε τὴν οὐσία, ὑμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναīδιον σέβομεν, ως ἔνα τὰ τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης θησαυρὸς τῆς ζωῆς ήμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

Καταβασία

«Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἰερέα, τὴν στειρευούσῃ δὲ πρώην Ἐκκλησίᾳ νὺν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα».

Ἡ Ὑπακοὴ Ἡχος β'

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνω τῷ Θεῷ ήμῶν τηρουμένην, τὴν Ἅγιαν Παρθένον ἐκάλεσε, δι' αὐτῆς διῆλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προῆλθεν ὁ Ὅψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθορᾶς Τὴν ζωὴν ήμῶν.

Κάθισμα Ἡχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσὴφ

Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ως νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ήμῶν, Οὐκ ἔτι ὁ Ἄδαμ κατακρίνεται, ἡ Εὔα τῶν δεσμῶν ἡλευθέρωται, καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρη σίᾳ τῇ μόνῃ Ἀγνῇ, Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτὸ

Ωδὴ δ' Ο Είρμὸς

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ἀνυμνούμεν σε Κύριε, τὸν τοὶς πιστοὶς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σὲ κυήσασαν.

Σὲ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστὸς ἀνέδειξε καὶ κράτος, τοὶς ύμνοῦσι πίστει σοῦ τὸ μυστήριον.

Ἄπειρόγαμε Δέσποινα, ταὶς σαις λταὶς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σὲ μακαρίζομεν.

Είρμὸς ἄλλος

«Ἄκικοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀρρήτῳ βουλή, Θεὸς ὁν ἀΐδιος, ἐκ τῆς Παρθένου προῆλθες σαρκωθείς, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ δυνάμει σου».

Τὴν πάντεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοὶς καὶ ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοί, τὸν ἄψευστον, τὸν τῷ Δαυΐδ προομόσαντα καρπόν, ἐκ τῆς ὀσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρᾳ τὸν Ἰσαὰκ παρασχῶν, ὁ αὐτὸς καὶ σήμερον, τὴν εὐσεβεῖ Ἄννη δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπόν, ἀσπιλον Μητέρα τὴν σήν.

Ἐπήκουντας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπόν, παρασχῶν μοὶ σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοὶ σήμερον θεόφρον Ἄννα, ἡ οἰκουμένη, τοῦ λυτρωτοῦ γὰρ αὐτῆς, τὴν Μητέρα ἥνθησας, τὴν ἐκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυΐδ, δυνάμεως ράβδον ἡμῖν, φέρουσαν τὸ ἄνθος Χριστόν.

Δόξα...

Δοξάζω σὲ ἄναρχε Τριάς, ἀμέριστε τὴν οὐσία, χερουβικῶς ἐκβιῶν, τὴν πηλίνη γλώσση μου, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ὁ ὁν καὶ διαμένων εἰς ἀεί, εἰς Θεὸς ἀΐδιος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Πεπλήρωνται ἄχραντε, τῶν θεηγόρων αἱ προφητεῖαι, ἐν τῇ γεννήσει τὴ σή, τῶν πιστῶς καλούντων σε, σκηνὴν καὶ πύλην καὶ ὄρος νοητόν, βᾶτον καὶ ράβδον Ἀαρὼν, φυεῖσαν ἐκ ρίζης Δαυΐδ.

Καταβασία

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Ωδὴ ε' Ὁ Είρμὸς

«Οσκιόγραφον ἀχλύν, αἰνιγμάτων σκεδάσας, καὶ τῶν πιστῶν ἐκβάσει τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς θεόπαιδος, καταυγάσας τὰς καρδίας, καὶ ἡμᾶς τῷ φωτί σου Χριστὲ καθοδήγησον».

Ἄνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τῶν πάντων αἰτίαν, τοῦ καθ' ἡμᾶς γενέσθαι τὸν αἴτιον, ἡς τὸν τύπον ἔχαιρον, ἀξιούμενοι Προφῆται, ἐναργῆ σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τῆς ἀνίκημου ὁ βλαστὸς ράβδον τοῦ ιερέως, τῷ Ἰσραὴλ ἐδήλωσε πρόκρισιν, καὶ νὺν τὴν λαμπρότητα, τῶν φυσάντων παραδόξως, δαδονχεῖ τὸ ἐκ στεῖρας πανένδοξον κύημα.

Είρμὸς ἄλλος

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἴδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν».

Ἄχραντός σου ἡ γέννησις, Παρθένες ἄχραντε, ἄφραστος καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὡδίς, ἄρρητος ὁ τόκος σου, νύμφη ἀνύμφυτε, Θεὸς γὰρ ἦν, ὅλον φορέσας ἐμέ.

Σήμερον εὐφραινέσθωσαν, Άγγέλων τάγματα, ἀσμασι χορευέτωσαν οἱ ἐξ Ἀδάμ, ἐτέχθη γὰρ ράβδος, τὸ ἄνθος βλαστάνουσα, Χριστὸν τὸν μόνον λυτρωτὴν τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερον Εὔα λέλυται τῆς καταδίκης, λέλυται καὶ ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἐπὶ τὴ γεννήσει τὴ σὴ βοῶν ἄχραντε, Ἐν σοὶ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοὶ τῷ δοξάσαντι, τὴν στείραν σίμερον, ἔτεκε γὰρ τὴν ράβδον τὴν ἀειθαλῆ, ἐξ ἐπαγγελίας, ἐξ ἣς ἀνεβλάστησε Χριστός, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἄναρχον προσκυνούμεν σε Τριάς ἀμέριστε, ἄκτιστον συναϊδιον καὶ συμφυῆ, ἐν μιὰ οὐσίᾳ, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερφυῶς κηρυττομένην ἀεί.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Γέγονεν ἡ κοιλία σου Ἀγία Τράπεζα, ἔμεινεν ἡ ἄγνεία σου ὥσπερ τὸ πρίν, ἀσινὴς Παρθένε, Χριστὸς γὰρ ὁ ἥλιος, ὃς ἐκ παστοῦ νυμφίος ὥφθη ἐκ σοῦ.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπιστον ὁ ξύλος ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ωδὴ σ' Ὁ Εἱρμὸς

«Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ιωνᾶς ἐβόησε, Σὺ μὲ ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι, ἵνα ὡς λυτρωτῇ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοί».

Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στειρώσεως ἐβόησαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, καὶ ταύτην γενεαῖς γενεῶν ἐκύησαν, εἰς κοινὴν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Ἐδέξαντο οὐράνιον δῶρον ἀξιόθεον, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν τῶν Χερουβὶμ ὑπερφέρον ὅχημα, τὴν τοῦ Λόγου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν.

Εἱρμὸς ἄλλος

«Ως ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με, ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ κήτους, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου, εὔσπλαγχνε Κύριε».

Υμνοῦμεν τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη Θεόνυμφε καὶ Παρθένε, σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἅγίων ψυχαί.

Ἀγίαν τῶν Ἅγιων ὑπάρχουσαν, οἱ σώφρονες πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μητέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῷ.

Αἱ στεῖραι καὶ μητέρες χορεύσατε, θαρσεῖτε καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι, ἡ ἄτεκνος γὰρ στεῖρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει, ἥτις λύσει τῶν ὠδίνων τὴν Εὕαν, καὶ τῆς ἀρᾶς τὸν Ἄδαμ.

Ἀκούω τοῦ Δαυΐδ μελωδούντὸς σοί, Ἀχθήσονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀχθήσονται εἰς ναὸν Βασιλέως, καὶ σὺν αὐτῷ σὲ καγῶ, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως ὑμνῶ.

Δόξα...

Ἐν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ἄχραντε, Πατὴρ γὰρ ηὐδόκησε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπεσκίασε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας, τὸ πὺρ γὰρ ἐν γαστρί σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἅγιου, καὶ ἐν ἀνθρώπου μορφὴ καθωράθη, Θεογεννῆτορ ἀγνή.

Καταβασία

«Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς, ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρω ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Ὕχος δ' Αὐτόμελον

Ίωακεὶμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμού ἀτεκνίας, καὶ Ἄδαμ καὶ Εὕα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἡλευθερώθησαν, Ἀχραντε, ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννήσει σου, αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαός σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοί, Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

‘Ο Οῖκος

‘Η προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμός, τῆς στειρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακείμ τε καὶ Ἀννης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὡτα Κυρίου ἐλήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον τῷ κόσμῳ, ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὄρει ἑτέλει, ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδος φέρει, ἀλλὰ μετὰ χαράς, ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον

Τὴν Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὸ Γενέθλιον τῆς Υπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Πάσας ἀληθῶς, Ἀννα, νικᾶς μητέρας,
- Μήτηρ ἔως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.
- Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὄγδόνη Ἀννα.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, οἱ Ἅγιοι αὐτάδελφοι, Ῥοῦφος καὶ Ρουφιανός, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Κλίνων ἑαυτὸν Ρουφιανὸς τῷ ξίφει,
- Μένω σε, φησί, Ῥοῦφε, μὴ μέλλης, ἔπου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ἅγιος Σεβῆρος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ἐτοιμὸς είμι πρὸς τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,
- Σεβῆρος εἶπε, καὶ πρὸς μὲ τὸ ξίφος;

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ἅγιος Ἀρτεμίδωρος πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ἀρτεμίδωρος ως καθάλλεσθαι σθένει,
- Καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος ἔργω δεικνύει.

Ο Ἅγιος νεομάρτυς Ἀθανάσιος ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1774 ἀγχόνη τελειοῦνται.

Ταὶς τῶν ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμήν.

Ωδὴ ζ' Εἰρμὸς

«Βᾶτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος, καὶ δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκή, σαφῶς προγράφει σὲ Θεόνυμφε, τὸ γὰρ θεῖον ἄϋλον ἐν ὑλικῇ γαστρί, πὺρ ἀφλέκτως ἐδέξω, διὸ τῷ ἐκ σου τεχθέντι κράζομεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Σοῦ ταὶς ἄϋλοις ἐμφάσεσιν, ὄνομοθέτης εἴργετο κατανοεῖν, τὸ μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μὴ φρονεῖν χαμαίζηλα, συμβολικῶς παιδευόμενος ποτέ, διὸ ἐκπλαγεὶς τὸ θαῦμα ἔλεγεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

‘Ορος καὶ πύλην οὐράνιον, καὶ νοητὴν σὲ κλίμακα θεοπρεπῶς, χορὸς ὁ θεῖος προηγόρευσε, ἐκ σου γὰρ λίθος τέτμηται, οὐχ ὑποστὰς ἐγχειρίδιον ἀνδρός, καὶ πύλην, δι' ἡς διῆλθε Κύριος, τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμὸς ἄλλος

«Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζούμενη, ἐδροσίζετο Πνεύματος, Θεοῦ ἐπιστασία, οἱ Παῖδες ὑπέψαλλον, Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων».

Ἐορτάζομεν Ἀχραντε, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας, δι' ἡς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀράς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Νῦν ἡ Ἀννα εὐφραίνεται, καὶ βοᾷ καυχωμένη, Στεῖρα οὖσα γεγέννηκα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, δι' ἡς τὸ

κατάκριμα, τῆς Εᾶς λέλυται, καὶ ἡ ἐν λύπαις ὥδίς.

Ο Άδαμ ἡλευθέρωται, καὶ ἡ Εῦα χορεύει, καὶ βοῶσιν ἐν πνεύματι, πρὸς σὲ τὴν Θεοτόκον, Ἐν σοὶ ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀράς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Στεῖραι ἄγονοι σπεύσατε, ψυχαὶ ἡτεκνωμέναι, ὅτι Ἀννα πολύτεκνος, καὶ νὺν εὐφραινομένη, μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν μονάδι θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, ἀχώριστον ἄκτιστον, καὶ συναϊδιον καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὺ Θεὸν μόνη ἔτεκες, Παρθένε μετὰ τόκου, σὺ τὴν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μαρία, σὺ τὴν Εῦαν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀράς, Θεογεννῆτορ ἀγνή.

Καταβασία

«Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς, ὅμως τρεῖς παίδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πύρ βρόμιον, ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον, ὃ ὑπερύμνητος τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εῖ».

Ωδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παΐδων, προαπεικόνισας ποτέ, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε, ὁ γὰρ τύπος τούτους πυρὸς ἔξείλετο, ἀφλέκτως ἐμβατεύοντας, ἦν ὑμνοῦμεν ἐμφανισθεῖσαν, διὰ σοῦ τοὺς πέρασι σήμερον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προορισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νὺν ἀπάρχεται, τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐμφανιζόμενον, ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η τῆς στειρόσεως μεταβολή, τὴν κοσμικὴν τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στείρωσιν, καὶ τρανῶς τὸ θαῦμα Χριστὸν ὑπέδειξε, βροτοὶς ἐπιδημήσαντα, ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμὸς ἄλλος

«Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς θαλάσσῃ ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ο ποιήσας παράδοξα, τὴν στειρωθείση γαστρί, ὁ ἀνοίξας Ἀννης ἄγονον μήτραν, καὶ καρπὸν αὐτὴ δούς, σὺ Θεὸς ἄγιος, σὺ Υἱὸς τῆς Παρθένου, σὺ ἐκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τῆς ἀειθαλοῦς Παρθένου καὶ Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔξανοίγων αὐτήν, ὁ ἀνάγων ὕδωρ ἐν ταῖς νεφέλαις, καὶ διδοὺς ὑετόν, σὺ ὁ δοὺς Κύριε, ρίζης ἐκ τῆς ἀκάρπου ἔξανθῆσαι,, Ἀννης τῆς ἀγίας, ἄχραντον καρπόν, τὴν ράβδον τὴν Θεοτόκον.

Σὺ ὁ λύσας τὰ ἄλυτα, τῆς ἀπαιδίας δεσμά, σὺ ὁ δοὺς τὴν στεῖρα γόνιμον τόκον, καὶ καρπὸν εὐκλεῆ, ἡς Υἱὸς γέγονας καὶ βλαστὸς ἀνεφύης, ἦν Μητέρα ἔσχες κατὰ σάρκα, ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς Οἰκτίρμον ἐπιδημίᾳ.

Γεωργὲ τῶν φρενῶν ἡμῶν, καὶ φυτουργὲ τῶν ψυχῶν, σὺ ὁ ἄκαρπον γήν, εὔκαρπον δείξας, σὺ τὴν πάλαι ἔηράν, γόνιμον εὔσταχν, ἄρουραν καρποφόρον ἀπειργάσω, Ἀνναν τὴν ἀγίαν, ἄχραντον καρπὸν ἀνθῆσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα...

Ω Τριάς ὑπερούσιε, μονὰς συνάναρχε, σὲ ὑμνεῖ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι εὐλογοῦσι, πὺρ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, σοὶ Τριάς ἀγία, φόβω τὰ ἐν

τῇ κτίσει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὥ καινότατον ἄκουσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικός, καὶ ἀσπόρου τόκου, ἄνανδρος Μήτηρ, καὶ Θεὸς τὸ τεχθέν, ὃ φρικτὸν θέαμα! ὃ συλλήψεως ξένης τῆς παρθένου! ὃ ἀφράστου τόκου! ὅντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Καταβασία

«Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν, ὑμεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πὺρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεύμαπανάγιον εἰς τὸν αἰῶνας».

Ωδὴ θ'

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται

Ο Είρμος

«Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστήρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὅ τοὶς ἀπειθοῦσι λαοίς, ἐξ ἀκροτόμου βλύσας νάματα, τοὶς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χαρίζεται, ἐκ λαγόνων στειρωτικῶν, καρπὸν εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν, σὲ Θεομῆτορ ἄχραντε, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμμυμιου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Είρμος ἄλλος

«Ἄλλοτριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ἔνον ταὶς παρθένοις ἡ παιδοποϊα, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε ἀμφότερα ὠκονομήθη, Διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν».

Ἐπάξιον Θεομῆτορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τόκον ἐκληρώσω δι' ἐπαγγελίας, τὴ ποτὲ γὰρ ἀκάρπω, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθης, διὸ σὲ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τοῦ βιωντος ἡ προφητεία, φησὶ γάρ, Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκύιαν, τοῦ ἰεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοί, Ἅχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἣς ὁ σύμπας τῶν ἀνθρώπων χούς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῷ.

Τὰ σπάργανα προσκυνούμεν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τὸν δόντα καρπὸν τὴ πρώην στεῖρα, καὶ ἀνοίξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ παραδόξου, ποιεῖ γὰρ πάντα ὄσα βιούλεται, Θεὸς ὧν παντεξούσιος.

Ἐβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας, παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας κάλλος, διὸ σὲ πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα...

Άλλοτριον τοὶς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἄναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱὸν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παγκρατορίαν, δι' ἣς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομῆτορ, τὸν ἔνα τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμεῖς πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι, αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

«Μυστικῶς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν».

Ἐτέρα

«Ο διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον, τῆς γὰρ Προμήτορος ἡ παγγενής, κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομῆτορος, ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι».

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη, ἐν ᾧ καὶ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προμήτορος Εὗας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἐτερον ὅμοιον

Ἄδαμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὕα μεγαλύνθητι, Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίοις, κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τὸν Αἴνους, ιστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ' δευτεροῦντες τὸ α'.

Ὕχος α'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

ὝΩ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στεῖρας τίκτεται, ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται, Εὐφραίνου Ἰωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, οὐκ ἔστιν ἄλλος ώς σύ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε, ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκήνωμα, τὸ πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

ὝΩ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στεῖρας καρπός, ἀναλάμψας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικήν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε στείρωσιν, Μητέρες σὺν τῇ Μητρί, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κράζουσαι, Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ομοιον

Στήλη σωφροσύνης ἔμψυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεής, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πάσαις παρθενικαίς, καὶ παρθενίας ποθούσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσαν, καὶ παρέχουσαν πᾶσι, τοῖς πιστοὶς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Ὕχος πλ. β'

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί, ἵδού γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε, καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἰσόδον, τοῦ Ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὦδὴ γ' καὶ ζ'.

Ἀντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυΐδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ταὶς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ἰδοὺ ἡκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθῷ, εὔρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ.

Ταὶς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Ταὶς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ο Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται.

Ταὶς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νύν...

Ταὶς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν καὶ οὗ μὴ ἀθετήσει αὐτήν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Στίχος γ'. Ἐκεῖ ἔξανατελῷ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἡτοίμασα λύγνον τῷ Χριστῷ

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Στίχος δ'. Ὄτι ἔξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἡρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς...

Δόξα... Καὶ νύν...

Ο μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος,..

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ὄδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν.

Ἔχος δ'

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχος β'. Ἡγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ "Υψιστος.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...

Στίχος γ'. Ἅγιος ὁ ναός σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...

Κοινωνικὸν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Άλληλούϊα.